

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 361. Usque Ad Annum 395

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117786

§. 59. Ordinatio Maximi Cynici.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66032)

malis artibus, & pecuniæ vi, quam ad Sæculum IV. A. C. 380. explendam Macedonii avaritiam contulere, ab Imperatore obtinuerunt, ut jus hac de causa cognoscendi Præfecto Galliarum auferret, & ad Vicarium Hispaniæ (nullus tunc Proconsul aderat) remitteret. Macedonius misit, qui Idacium caperent, tunc Treviris degentem, & in Hispaniam reducerent, sed is primo sua solertia, & deinde Britannii, seu Britonis Episcopi Trevirensis tutela Persecutorum vim evasit. Hæc in causa sub Imperio Gratiani gesta sunt. Scripsit Idacius librum per modum Apologiæ, ubi Priscillianistarum errores, fraudes, & Sectæ illorum originem explicabat. Eloquens esse ferebatur, & sibi Nomen Clari, seu Illustris peperit.

§. LIX.

Ordinatio Maximi Cynici.

Sancti Gregorii Nazianzeni pios labores Constantinopoli ordinatio irregularis Maximi Cynici turbavit. Erat is Ægyptius, Alexandria natus familia, ex qua Martyres orti. Quamvis esset Christianus, nihilominus Philosophiam Cynicam profitebatur, eorumque Philosophorum more vestem, baculum, & promissos capillos gerebat. Ita varias Regiones per vagatus, sæpius ab urbium Magistratibus fuerat castigatus. Corinthi aliquamdiu

Greg. Naz.

carm. p. 12.

Orat. 23. p.

411. 419.

Theod. V. c.

8. Greg. or.

23. p. 419.

es. 419.

Pp 5

cum

Sæculum IV. cum puellis solus vixit, quæ ab ipso, ut
A. C. 380. aiebat, ad pietatem exercitabantur. In

Ægypto publice virgis cæsus, & ob tur-
 pissima facta in Desertum Oasin relega-
 tus; ubi quatuor annis fuit. Hæc in
 Apollinaris sequi accusabatur. Tandem
 Constantinopolim venit, & simulator va-
 ferrimus, primo aditu S. Gregorium de-
 cepit. Dictitabat, quod propter Deum
 solatio se privasset dulcissimæ Matri, &
 sororibus, quas Virgines appellabat, con-
 vivendi. Flagellis, quæ sustinuerat, &
 exilio suo gloriabatur, ac si ea Religionis
 amore tulisset. Ergo eum S. Gregorius
 velut Confessorem excepit, qui modico
 suo gregi honori futurus esset; tunc enim
 primum Constantinopoli Catholicos in
 suam Anastasiam congregabat. Maxi-
 mus S. Gregorii sermones summi laudi-
 bus extollebat, & fortiter in Hæreticos
 declamabat, totus zelum, & pietatem
 spirare videbatur. His fraudibus ver-
 pellis ita S. Gregorio imposuit, ut ei in
 domum, & ad mensam admisso studia
 sua, & consilia amice communicaret, nec
 contentus privatis laudibus, quas ei in fa-
 miliaribus colloquiis tribuebat, coram
 Ecclesia sua sermonem in ejus honorem,
 etiam ægrotans, pronuntiavit, quem ad-
 huc dum sub nomine Elogium Philosophi
 Heronis habemus; at testatur S. Hiero-
 nymus, fuisse Maximi Philosophi Enco-
 mium,

Orat. 23.

mium, & falsum nomen ab aliis fuisse ad-
ditum. Ex hoc sermone deprehenditur, Sæculum IV.
A. C. 380.
quibus potissimum modis impostor S. de Script.
in Greg.
Gregorium deceperit. *Is, inquit: sub
externa veste Philosophiam nostram colit,
potestque pro signo purissimæ animæ acci-
pi. Nempe Cynicorum vestis, albi erat
coloris. Et prosequitur: nihil Cynico-
rum habet, nisi quod audacter eloquatur,
in diem vivat, pro animarum custodia vi-
gilet, virtuti blandiatur, allatret vitia.*
Ita nempe Cynici in se ipsos omnes ca-
num proprietates transferebant, a quibus
nomen traxerant.

Interim Maximus consilium ceperat,
ut, S. Gregorio dejecto, se ipsum in Se-
dem Constantinopolitanam intruderet.
Sceleris societatem iniit cum Presbytero
ejusdem Ecclesiæ, qui, cum Episcopo suo
Eloquentiæ laudem invideret, hac sola
causa eum oderat: Hoc socio Maximus
primum septem viros ex Ægypto accersi-
vit, quos idoneos existimabat, ut in pro-
movendis suis consiliis operam jungerent,
deinde etiam quosdam Episcopos, a qui-
bus primi isti erant missi, imo hos eorum
Archiepiscopus Petrus Alexandrinus de-
legaverat, ut Maximum Episcopum Con-
stantinopolitanum ordinarent. Petro
quidem primum Profectio S. Gregorii
Constantinopolim probabatur, atque et-
iam suas epistolas ei concesserat, quibus
ad

Sæculum VI.
A. C. 380.

Maximus.

ad ejus promotionem in hujus Ecclesie
Sedem consentiebat. Causa, cur me-
tem mutaverit, & Maximi partibus fave-
rit, latet. Unum adhucdum Maximo
deerat, ut proposita perficeret, nempe
pecunia; forte occurrit ei Presbyter et
insula Thasso, qui Constantinopolim ve-
nerat, marmor Proconesinum, exorna-
dæ suæ Ecclesiæ, empturus; hunc blan-
ditiis, & spe pinguiissimæ fortunæ facta
ita demulsit, ut operam promitteret, &
allatam pecuniam traderet. Hoc argen-
to Maximus ad conciliandos sibi eorum
animos usus est, quos majori in S. Gre-
gorium affectu ferri sciebat; dicebat,
virum esse, cujus amicitia omnibus pro-
fus esset inutilis, cum nihil ei suppeteret,
quod amicis daret. Præ aliis magnum
numerum Remigum in suas partes traxit,
qui speciem facerent populi, eum in Epis-
copum exoptantis, & si opus esset, armis
defenderent. Occasio favere visa est,
cum S. Gregorius ægrotaret, tum, omni-
bus, quid ageretur, ignaris, Ægyptii cum
magna nautarum turba nocte Ecclesiam
ingressi, Maximum solitis cæremoniis or-
dinare cœperunt; sed lux superveniens
arcanum prodidit. Quid rei subsit pri-
mo Clericis, circa Ecclesiam habitanti-
bus, suboluit, inde rumor per totam civi-
tatem dimanavit. Protinus omnes ad
Ecclesiam concurrere, Magistratus, pri-
vati

vati, peregrini, & ipsi Hæretici. *Ægy-Saculum IV.*
 ptii Ecclesia cedere coacti, & in domum *A. C. 380.*
 privatam cujusdam Tibicinis recepti, in-
 firmæ plebis hominibus, & non nullis ex-
 communicatis comitantibus, ordinatio-
 nem Maximi compleverunt, & prolixos
 capillos ejus absciderunt, nam istos huc
 usque intactos reliquerant, plurimorum
 quondam scandalum.

§. LX.

Maximus ab omnibus rejeetus.

Indignum facinus totus Clerus, popu- *Carm. E.*
 lusque Constantinopolitanus detesta- *p. 17.*
 tus est. Omnia Maximi crimina in lu-
 cem proferebantur, & ipse, omnibus di-
 ris devotus, urbe pulsus. Interim Ca-
 tholici, cum S. Gregorio in Anastasia con-
 gregati, sollicite eum custodiebant, nihil
 non, quod ad defensionem sui Pastoris
 faceret, agente. Ipse, dolore obrutus,
 Constantinopoli discedere statuit, suum-
 que propositum populo celare nolens, va-
 ledicebat; ubi primam de habitu mentio-
 nem iniecit, omnis congregatio cœpit
 resistere, discessus rumore per urbem
 sparso, plurimi advolare, omnesque uni-
 tis precibus obtestari, ut maneret, sui que
 Episcopi titulum acceptaret; ipse usque
 ad lacrymas obluetabatur, sibimetipsi
 maledicens, si acceptaret, quod crede-
 ret, non licere sibi hanc Sedem occupare,
 nisi